

מ"ת 60118/01/14 - היועץ המשפטי לממשלה נגד אדם רובינשטיין

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, סגן נשיא

מ"ת 60118-01-14

מדינת ישראל נ' רובינשטיין(עציר)

המבקש

היועץ המשפטי לממשלה
על ידי עו"ד עילית מידן מהמחלקה לעניינים
בינלאומיים בפרקליטות המדינה

נגד

המשיב

אדם רובינשטיין (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד רויטל (טלי) גוטליב

החלטה

לפניי בקשתו של היועץ המשפטי לממשלה, לפי סעיף 5 לחוק ההסגרה, תשי"ד - 1954 (להלן: "**חוק ההסגרה**"), להורות על מעצרו של המשיב עד למתן החלטה בבקשה שהגיש להכריז על המשיב כבר הסגרה.

בד בבד עם הגשת הבקשה הגיש המבקש עתירה להכריז על המשיב בר-הסגרה, לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה.

רקע עובדתי

בבקשה מגולל המבקש את הרקע להגשת הבקשה, כדלקמן:

1. בין מדינת ישראל לבין הממלכה המאוחדת (להלן: "**בריטניה**") קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, על פי האמנה האירופית בדבר הסגרה.

2. ביום 7.10.2013 התקבלה בקשת ממשלת בריטניה, באמצעות שגרירותה בישראל, להסגיר לידיה את המשיב, לצורך העמדתו לדין בגין מעשה שוד (ROBBERY), עבירה לפי סעיף 8 לחוק הגניבה האנגלי. הבקשה כוללת ראיות לכאורה התומכות בה (להלן: "**בקשת ההסגרה**").

3. מבקשת ההסגרה מצטיירת התמונה הבאה ביחס לעבירת השוד המיוחסת למשיב:

א. ביום 20.6.2010, בסביבות השעה 01:00, ישבו גבר ואישה במכוניתו של הגבר, אשר חנתה במגרש חנייה של סופרמרקט בסטנמור, ברודווי, בצפון- מערב לונדון. רכב נוסף ובו המשיב, התקרב וחסם את רכבם. המשיב יצא מרכבו, התקרב אל מכוניתו של הגבר, התבונן פנימה ומלמל דבר מה. לאחר מכן חזר לרכבו ושתי המכוניות יצאו ממגרש החנייה כל אחת לדרכה.

מאוחר יותר, בסביבות השעה 02:30, שב הרכב האחר עם בני הזוג למגרש החניה. גם המשיב עם רכבו שב למגרש החניה. המשיב יצא שוב מרכבו, התקרר לחלון הנוסע ודפק על החלון. הפעם דרש המשיב מהגבר לפתוח את חלון הרכב, הגבר ציית. בשלב זה דרש המשיב מבני הזוג שימסרו לו את חפציהם. הגבר מסר למשיב את ארנקו ואת מכשיר הטלפון הסלולארי שלו. המשיב הבחין בתיקה של בת הזוג המונח על רצפת הרכב ולקח גם אותו כשבתוכו מכשיר ניווט לוויני וכרטיס אשראי. המשיב היכה את הגבר באגרופו מספר פעמים בעינו וברקתו, שב בריצה עם חברו לרכב וביחד עזבו את המקום במהירות באמצעות רכבם.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו לגבר חבורות בפנים והוא נזקק לטיפול במשככי כאבים. באותו לילה, לאחר השוד, ניסה המשיב לעשות שימוש בכרטיס האשראי של הגבר באתרי הימורים אינטרנטיים.

ב. סמוך לאחר מעשה השוד, הגישו בני הזוג תלונה במשטרה. באותו שלב הייתה זהותו של המשיב בלתי ידועה.

ג. למחרת השוד, ביום 21.6.2010, התייצבו בתחנת המשטרה שני חבריו של המשיב, אשר היו עמו ברכב בערב השוד, ודיווחו למשטרה על השוד. כן מסרו השניים למשטרה את מכשיר הטלפון הסלולארי שנשדד וציינו שהמשיב נתן להם אותו.

ד. ביום 30.6.2010 בשעות הבוקר, הגיעו שוטרים לביתו של המשיב ועצרו אותו שם. השוטרים ביצעו חיפוש בחדר השינה של המשיב, שם נתפס הארנק שנשדד מהגבר. מאוחר יותר באותו יום נתפס בחדרו של המשיב מכשיר הניווט של האישה שנשדד.

ה. המשיב נלקח לתחנת המשטרה, נחקר והודה בכל המיוחס לו.

ו. ביום 30.6.2010, לאחר חקירתו, שוחרר המשיב עם הוראה להתייצב ביום 31.8.2010 בתחנת המשטרה. אולם, ביום 1.8.2010 נמלט המשיב בטיסה מלונדון לריגה, בירת לטביה, ומשם באותו יום בטיסה לישראל. המשיב נכנס לישראל ביום 2.8.210.

ז. ביום 21.9.2010 הורה בית משפט בהרו (HARROW) על מעצרו של המשיב. על בסיס צו המעצר האמור, ביקשה בריטניה מישראל את הסגרתו של המשיב.

ח. ביום 8.5.2011 נתקבלה במשרד המשפטים לראשונה, שלא בדרך דיפלומטית, בקשת ממשלת בריטניה להסגרתו של המשיב לצורך העמדתו לדין בבריטניה. לאחר שהמבקש הבהיר לרשויות בבריטניה כי יש להעביר את המסמכים וכל ההבהרות הדרושות בערוצים הדיפלומטיים, כנדרש באמנה, הוגשה הבקשה הנוכחית של ממשלת בריטניה, באמצעות שגרירותה בישראל, להסגרת המשיב לצורך העמדתו לדין בגין מעשה שוד.

ט. חומר הראיות התומך בבקשה להסגרה כמו גם בבקשה למעצרו של המשיב עד למתן החלטה בבקשה להסגרה, כולל את הודעותיהם של הגבר והאישה הנשדדים, הודעת המשיב שבה הוא מודה במיוחס לו, וכן את תצהירי השוטרים שערכו את החיפוש בבית המשיב.

הבקשה והתגובה

4. בבקשה להארכת מעצר נטען, כי עילות המעצר נגד המשיב הן מסוכנותו, לאור העבירה המיוחסת לו לרבות הפגיעה בגופו של הגבר, וכן חשש להימלטות מהסגרתו לבריטניה. עוד נטען, כי לשיקולי המעצר הרגילים בדין הפלילי הישראלי, מצטרף גם השיקול של עמידתה של ישראל בהתחייבות הבינלאומית שנטלה על עצמה במסגרת האמנה האירופית, בדבר הסגרה. כאשר שיקול זה כשלעצמו הוא שיקול מכריע לעניין מעצר לצורך הסגרה.

לבקשתו צרף המבקש פסיקה אשר תומכת לשיטתו בבקשתו.

5. ב"כ של המשיב מסכימה כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע מעשה השוד על ידי המשיב בבריטניה, וכן כי קמה עילת מעצר סטטוטורית בגין עבירת שוד. עם זאת הצביעה ב"כ המשיב על פרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה, כאשר המשיב חי בארץ כשלוש שנים וחצי, מתנהל באופן נורמטיבי, שירת בצבא כחצי שנה, לאור גילו ושנת עלייתו ארצה, נמצא בארץ בלא משפחה ועובד בצורה מסודרת. ב"כ המשיב אבחנה את הפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המבקש בטוענה, כי העבירות שיוחסו באותם עניינים היו חמורות באופן משמעותי מהעבירה המיוחסת למשיב. ב"כ המשיב הפנתה לפסיקה שונה, שעל פיה נענו בתי המשפט לשחרור לחלופת מעצר בתנאים שונים, ומבקשת אף היא לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, אשר יכול לכלול מעצר בית מלא וערבויות כספיות נכבדות. ב"כ המשיב אף טענה כי ישנם מי שמוכנים להפקיד ולחתום על ערבויות בסכומים של 200,000 ₪. כערבים וכמפקחים על המשיב במסגרת מעצר בית, הוצעו מר לי מור, מנהל חברת האינטרנט בה מועסק ושותף המשיב מזה כשנה וחצי, ורעייתו הגב' קרן-אור מור, אשר עובדת בביתם. כן הוצעה מפקחת וערבה נוספת, הגב' מיה דורון, העובדת עם מר מור ועם המשיב בחברה, אשר הביעה נכונות כי המשיב ישהה במעצר בית בביתה.

דין

6. הלכה פסוקה היא, כי במסגרת בקשת מעצר עד לתום הליכי ההסגרה על בית המשפט לבחון שיקולים דומים לאלו החלים בבקשות מעצר עד תום ההליכים הפליליים המתנהלים בישראל על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: "**חוק המעצרים**") (בש"פ 3453/11 **ווין נ' מדינת ישראל** (13.5.11) - סעיף 19 להחלטה והאסמכתאות שם - כב' השופט י' דנציגר). לשיקולים הרגילים בדבר מסוכנות וחשש להימלטות על פי חוק המעצרים, במסגרת בחינת מעצר עד לתום הליכי הסגרה מתווסף שיקול משמעותי נוסף שהוא החשש מהימלטות עד להכרעה בהליך ההסגרה (בש"פ 3453/11 הנ"ל, בסעיף 20 והאסמכתאות שם); בש"פ 1163/11 **פרקופץ נ' מדינת ישראל** (7.3.11) - סעיף טו' להחלטה והאסמכתאות שם - כב' השופט א' רובינשטיין); בש"פ 3974/07 **פרצוב נ' היועץ המשפטי לממשלה** (20.5.07)). בעניין זה גם נאמר כי "**נדמה כי בהליכי ההסגרה, מעצם טיבם וטבעם, מתקיימת סוג של הנחה כי המבוקש להסגרה חפץ להימלט ממורא הדין ולשבש הליכי משפט. כמובן, כל מקרה לגופו...**" (בש"פ 4932/12 **תיירי נ' היועץ המשפטי לממשלה** (24.12.12), כב' השופט נ' הנדל).

7. כאמור, הסכימה ב"כ המשיב בדבר קיומן של ראיות לכאורה לביצוע עבירת השוד, וכן כי קמה עילת מעצר, ועל כן יש לקבוע כך. במצב דברים זה נותר לבחון האם קיימת חלופת מעצר, וזאת על יסוד האמור בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים לאמור "**בית המשפט לא ייתן צו מעצר, אלא אם לא ניתן להגיש את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה**". לעניין זה נאמר, כי אף שהוראה זו קבועה בדבר חקיקה שונה מזה אשר מכוחו ניתן להורות על מעצר בטרם הסגרה על פי חוק ההסגרה, מחילה ההוראה האמורה עצמה על כל הוראות המעצר שבספר החוקים (בש"פ 3974/07 הנזכר בסעיף 9 להחלטה).

תסקיר שירות המבחן

8. לצורך בחינתה של חלופת מעצר שהוצעה, התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר בעניינו של המשיב. מהתסקיר מיום 17.2.14 עולה, כי המשיב, בן 28, רווק, יליד לונדון, עלה ארצה לבדו מבריטניה בשנת 2007, בהיותו בן 23. בתסקיר מתואר מהלך חייו הלא פשוט של המשיב מעת היותו צעיר לימים ואשר עבר עליו במסגרת משפחתו השסועה. המשיב מסר כי בארץ הרגיש לראשונה שייכות ותחושת קבלה. בשל גילו בעת עלייתו שירת בצבא חצי שנה ועבד בעבודות מזדמנות. בשנת 2010 נסע לבריטניה לבקר את סבתו. במהלך תקופה זו "נחקר בנוגע למתואר בכתב האישום לכאורה". שב ארצה, כאמור, ומזה כשנה וחצי שותף בעסק ממוחשב לאופציות פיננסיות. לדבריו, העסק בעל רווחים גבוהים ומוערך בעשרות מיליוני דולרים.

9. אשר לרמת הסיכון, התרשם שירות המבחן מאדם המתקשה לנהל אורח חיים יציב, בעל פגיעות רגשית והתמכרות להימורים, אשר בשנה וחצי האחרונות עושה מאמץ לנהל אורח חיים תקין. המשיב מביע חשש כבד מהסגרתו ורצון רב להישפט בארץ. להערכת שירות המבחן, לאור האמור ולאור העובדה כי נמלט בטיסה מלונדון, למרות שהיה מוזמן להתייצב בתחנת המשטרה ביום 31.8.10, מוערכת רמת הסיכון להימלטות כבינונית. המשיב מסר לשירות המבחן, כי הוא מוכן לכל חלופה אפשרית בארץ ולכל סנקציה עונשית שיקבל ובלבד שאלו יהיו בארץ. המשיב הביע חשש לשוב לבריטניה ואינו רוצה להיות שם שוב לבד. להערכת שירות המבחן, חשש זה מגביר את רמת הסיכון.

10. שירות המבחן שוחח עם משפחת מור, שהוצעה כמפקחת על המשיב. לדברי בני הזוג, הם סומכים על המשיב באופן מלא גם בחברה וגם בבית עם שני ילדיהם הקטנים. הם מכירים את סיפור חייו הקשה של המשיב ואת נסיבות מעצרו ולא רואים חשש שיברח מן הארץ בזמן שהיה במעצר בית בביתם, ואף יוכל להילוות ללי מור לעבודה, כאשר החברה של השניים ממוקמת בקרבת ביתם בתל אביב, והוא יפקח עליו במשך זמן העבודה ואף יחזור עימו לביתו. קצינת המבחן התרשמה כי שני בני הזוג הם אנשים אחראיים, אשר הציגו גישה נורמטיבית וסמכותית ביחס למצבו של המשיב, מבינים את אחריותם ואת המחויבות שבתפקיד הפיקוח, והם יכולים להוות עבור המשיב גורם סמכותי, מציב גבולות ברורים ומצמצם סיכון. בסיפא לתסקיר נאמר, כי יחד עם זאת, בשל הערכת הסיכון הבינונית, כאשר לכך מתווספת התחייבות בינלאומית במסגרת האמנה האירופית בדבר הסגרה, וכאשר קיים חשש כאמור, להימלטות, נמנע שירות המבחן מהמלצה בעניינו של המשיב.

הכרעה

11. אודה, כי התלבטתי רבות אם להיעתר לבקשת המשיב לשחררו לחלופת המעצר המוצעת. מחד גיסא, רמת הסיכון להימלטות, ששירות המבחן העריכה כרמה סיכון בינונית, ומאידך גיסא, הימנעותו של שירות המבחן מלבוא בהמלצה בעניינו של המשיב. לא בלי היסוס הגעתי לבסוף לכלל מסקנה כי יש מקום להיעתר לבקשת המשיב לשחררו לחלופת מעצר. דומה, כי אוכל לסמוך על דברים שנכתבו בבש"פ 3967/12 **היועץ המשפטי לממשלה נ' בולטיאנסקי** (21.5.12). באותו עניין הוגשה בקשה להסגרת המשיב לרוסיה בגין עבירת תקיפה במטרה לבצע שוד בנסיבות מחמירות, עבירה הדומה לעבירה המיוחסת למשיב שלפנינו. בתסקיר שהוגש שם דובר על מסוכנות גבוהה וחשש ממשי להימלטות. בית המשפט המחוזי (כב' השופטת א' אפעל-גבאי) הורה על שחרורו של המשיב למעצר בית בתנאים מגבילים. בית המשפט העליון, מפי כב' השופט א' רובינשטיין, אמר דברים, כמו נכתבו בעניין דנן, כהאי לישנא (שם בפסקה טו להחלטה) -

"...השאלה הנוספת שיש לבחון, כנגד "החשש המובנה" בהליכי הסגרה (כדברי השופטת חיות בבש"פ 6349/09אוזיפה נ' מדינת ישראל), ועמו התחייבותה הבינלאומית של המדינה, היא האם ניתן להגשים את חרות האדם ממעצר, זכות חוקתית, תוך צמצום מירבי (גם אם לא איון) של האפשרות להימלטות; ראו גם דבריי בבש"פ 1163/11פרקופץ נ' מדינת ישראל, פסקה ט"ו. אוסיף, כי הגם שמדובר בעבירה חמורה לכאורה, נבזית ומרושעת, שאין להקל בה ראש, ויתכן שהצפי ברוסיה - אם יוסגר המשיב - הוא לשנות מאסר לא קצרות, אין היא - במונח האינטרס הציבורי - ברמה הגבוהה ביותר של סולם העבירות, ושוב, בלא שאגרע מחומרתי כשלעצמה".

12. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים והתרשמתי מהמפקחים המוצעים וכן מהאמור בתסקיר שירות המבחן, הגעתי לכלל מסקנה כי ניתן לצמצם את מסוכנות המשיב ואת החשש מהימלטותו מהסגרה לבריטניה על פי הבקשה. זאת, בדרך של חלופת מעצר, כאשר המשיב ישהה במעצר בית מלא ובתנאים כספיים של הפקדה כספית וערבויות כספיות משמעותיות (השוו: בש"פ 1163/11 הנ"ל בסעיף יז' להחלטה).

13. על יסוד האמור, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים בבקשת ההסגרה של בריטניה, ואולם, המשיב יהא רשאי להשתחרר בתנאים הבאים:

א. **מעצר בית מלא בבית משפחת מור**, רח' אבידן דוד 17, תל-אביב, טלפון 052-2335518, כאשר המפקחים עליו יהיה לפחות אחד מהערבים - המפקחים הבאים:

מר לי מור, ת.ז. מס' 011938073.

קרן-אור מור ת.ז. 027101948.

מיה דורון ת.ז. 327157038.

מובהר, כי **איני** נענה לבקשה למעצר בית בביתה של גב' מיה דורון. כמו-כן, המשיב **לא** יהיה רשאי לצאת ממעצר הבית לעבודה בחברה.

ב. הפקדה בקופת בית המשפט בסך של 200,000 ₪.

ג. חתימה על ערבות של המשיב בסך של 200,000 ₪.

ד. חתימה על ערבות של כל אחד משלושת המפקחים האמורים על סך של 100,000 ₪.

ה. ערבות בנקאית לטובת המדינה בסך של 200,000 ₪.

ו. ניתן בזאת צו עיכוב יציאה מן הארץ נגד המשיב.

ז. המשיב יפקיד כל דרכון שברשותו בבית המשפט.

כל התנאים יעמדו בתוקף עד למתן החלטה של בית המשפט בבקשת ההסגרה.

14. מובהר בזאת לערבים - המפקחים, כי אם יפר המשיב תנאי כלשהו וימצא מחוץ למעצר הבית כאמור, או ללא פיקוח מי מבין שלושת המפקחים, כי אז יהא רשאי המבקש לבקש לחלט את כל הערבויות האמורות ולהשיבו למעצר עד תום ההליכים.

15. השחרור יכול שייעשה על ידי קצין משטרה או קצין שב"ס.

ניתנה היום, י"ט אדר תשע"ד, 19 פברואר 2014, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.

אהרון פרקש, שופט